

Hồi 14

Trả Trước Giết Sau

H

ồ Côn đứng trên Đãng Tiên Lô dựa mình vào lan can, trông có vẻ hoàn toàn thỏa mãn.

Đây là nơi khí phái cao thượng, trang hoàng hoa lệ, đồ đạc thanh lịch, mỗi cái bàn cái ghế đều làm bằng gỗ quý, chén toản là đồ men sứ Giang Nam Cảnh Đức trấn.

Đến đây nhấp trà, đa số cũng đều là khách nhân có khí phái cao thượng.

Tuy giá cả nơi đây đều cao hơn những chỗ khác gấp bội, nhưng gã tin rằng những người ở đây đều không để tâm, bởi vì “xa xỉ” vốn là một dạng hưởng thụ.

Khi gã muốn nuôi cảm giác vui vẻ là cứ đứng ở đây, nhìn những người có khí phái cao thượng đó qua qua lại lại bên dưới, làm cho gã có cảm giác mình vĩnh viễn đều cao cao tại thượng.

Tuy người gã cao chưa đầy năm thước, nhưng thứ cảm giác đó lại luôn luôn làm cho gã thấy mình cao hơn bất cứ người nào một cái đầu.

Cho nên gã thích thứ cảm giác đó.

Gã cũng thích chuyện có khí phái cao thượng, giống như gã thích quyền lực.

Thứ duy nhất làm gã có cảm giác phiền não là tên không sợ chết Đỗ Thập Thất.

Con người đó uống rượu đến mức không sợ chết, đánh bạc đến mức không sợ chết, lúc đánh nhau càng không sợ chết, chùng như quả thật có chín cái mạng.

“Cho dù y quả thật có chín cái mạng, ta cũng tuyệt không thể để y sống qua ngày đầu tháng tới”.

Hồ Côn chỉ tiếc gã tịnh không tuyệt đối có thể nắm chắc sự thành công.

Nghĩ đến chuyện này, gã luôn luôn có chút phiền não, may mắn là vào lúc đó, người gã đợi đã đến.

Người gã đợi tên là Đồ Thanh, gã đã tốn ba vạn lượng bạc đặc biệt mời đến từ kinh thành để giết Đỗ Thập Thất.

Cái tên Đồ Thanh tịnh không vang dội trong chốn giang hồ, bởi vì chuyện y làm căn bản không cho phép y lộ mặt.

Cái y muốn cũng không phải là thanh danh, mà là tài phú.

Chuyên môn của y là thích khách giết mướn, cái giá của mỗi nhiệm vụ, ít nhất

cũng là ba vạn lượng.

Đó là một nghề nghiệp cổ xưa thần bí, một khi làm nghề đó, xuất đầu lộ diện tuyệt đối là chuyện cấm kỵ.

Trong cái vòng của bọn chúng, Đồ Thanh không còn nghi ngờ gì nữa là một danh nhân, giá tiền phải cao hơn so với người khác.

Bởi vì y giết người chưa từng thất thủ.

Đồ Thanh cao bảy thước, dáng gầy, da ngăm đen, đôi mắt lấp lánh như mắt chim ưng.

Y phục của y toàn chất liệu cao quý, may vừa y, nhưng màu sắc tịnh không diêm dúa.

Thái độ của y lạnh lùng trầm tĩnh, tay cầm một bao vải dài màu xám xịt.

Tay y vững vàng ổn định.

Tất cả những thứ đó đều rất thích hợp với thân phận của y, làm cho người có cảm giác vô luận là giá cao tới đâu cũng đều đáng giá.

Hồ Côn đối với chuyện này hiển nhiên cũng rất thỏa mãn.

Đồ Thanh đã kéo ghế ngồi xuống, không ngẩng đầu nhìn ai một cái.

Hành động của y tất phải bảo thủ bí mật, tuyệt không thể để người khác thấy giữa y và Hồ Côn có quan hệ gì, càng không thể để người ta biết tại sao y đến đây.

Hồ Côn háng giọng, vừa chuẩn bị trở về mật thất phía sau để uống một hai chén, đột nhiên lại thấy một người lạ mặt mày trắng nhợt đi vào, tư thế bước đi quá quái dị khác thường, trong tay lại nắm chặt một thanh đao.

Đen sì, vừa tàn khốc, vừa bén nhọn.

Mục quang của hắn cũng như là mũi đao, nhìn xung quanh một lần, nhìn chăm chăm lên người Đồ Thanh.

Đồ Thanh cúi thấp đầu uống trà.

Người lạ đó nhếch miệng cười lạnh, kéo ghế ngồi gần đó.

Đột nhiên nghe “rắc” một tiếng, một cái ghế làm bằng gỗ quý đã bị hắn ngồi tới gãy lìa.

Hắn nhíu mày, giơ tay níu mặt bàn, đột nhiên lại “rắc” một tiếng, cái bàn trị giá ít nhất hai chục lượng bạc cũng tự nhiên vỡ vụn.

Hiện tại vô luận là ai cũng thấy được hắn đến để gây sự !

Tròng mắt của Hồ Côn co thắt lại.

--- Có phải người này lại là cao thủ mà Đỗ Thập Thất mời từ ngoài tới để đối phó

gã ?

Đám vệ sĩ của gã đã chuẩn bị xông ra, Hồ Côn lại phẩy tay ngăn trở bọn chúng.

Gã đã thấy người lạ này tuyệt không phải là người bọn chúng có thể đối phó.

Đồ Thanh đã đến, tại sao không thừa cơ hội này để thử công phu của y ?

Hồ Côn là một thương nhân, hơn nữa lại là một thương nhân rất tinh minh, chịu trả ra một hai lượng bạc cũng đều hy vọng ít nhất có thể thu hồi đủ vốn.

Hà hướng kẻ mà người lạ muốn tìm có lẽ tịnh không phải là gã, mà là Đồ Thanh.

Người lạ đó đương nhiên là Phó Hồng Tuyết.

Đồ Thanh vẫn còn cúi đầu uống trà.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên đi qua, lạnh lùng thốt:

- Đứng dậy.

Đồ Thanh bất động, cũng không mở miệng, những khách nhân khác lại đã lảng lảng né tránh ra ngoài gần hết.

Phó Hồng Tuyết lại lạp lại một lần nữa:

- Đứng dậy.

Đồ Thanh chung quy đã ngẩng đầu, làm như mới thấy người đó:

- Ngồi thoải mái hơn so với đứng, ta vì sao lại phải đứng ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì ta thích cái ghế đó.

Đồ Thanh nhìn hẩn, từ từ đặt chén trà xuống, từ từ giơ tay ra, nắm lấy cái bao vải màu xám.

Trong bao không còn nghi ngờ gì nữa là vũ khí giết người của y.

Tay Hồ Côn đã nắm chặt, tim đột nhiên đập mạnh thành thịch.

Gã thích thấy người ta giết người, thích thấy người ta đổ máu.

Trong những năm gần đây, chuyện có thể làm cho gã hưng phấn không có nhiều, thậm chí cả nữ nhân cũng không thể, giết người đã là một thứ kích thích duy nhất còn có thể cho gã cái cảm giác hưng phấn.

Nhưng gã thất vọng.

Đồ Thanh đã đứng dậy, cầm cái bao lảng lảng tránh qua.

--- Hành động của y luôn luôn rất cẩn thận kỹ càng, đương nhiên tuyệt không thể xuất thủ trước mắt nhiều người như vậy.

Hồ Côn đột nhiên thốt:

- Hôm nay tiểu điểm tạm đóng cửa nghỉ trưa, trừ những người có chuyện đến tìm ta, các vị xin mời tự tiện ra về là tốt nhất.

Tiếp đó, người muốn coi nhiệt náo cũng không thể không đi, đại sảnh đột nhiên chỉ còn lại hai người.

Đồ Thanh cúi đầu uống trà, Phó Hồng Tuyết ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Hồ Côn đang dựa lan can trên lầu.

Hồ Côn hỏi:

- Người có chuyện muốn tìm ta ?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người là Hồ Côn ?

Hồ Côn gật gật đầu, cười lạnh:

- Đỗ Thập Thất nếu kêu người đến giết ta, người đã tìm ra người rồi đó.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Người nếu muốn tìm người giết Đỗ Thập Thất, cũng đã tìm ra người rồi.

Hồ Côn hiển nhiên tình cờ hỏi:

- Người ?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ta không giống kẻ giết người sao ?

Hồ Côn hỏi:

- Bọn người có thù ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Giết người tịnh không nhất định là vì cừu hận.

Hồ Côn hỏi:

- Người giết người thường là vì cái gì ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vì cao hứng.

Hồ Côn hỏi:

- Cái gì có thể làm cho người cao hứng ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Mấy vạng lượng bạc thông thường đều có thể làm cho ta rất cao hứng.

Ánh mắt Hồ Côn phát sáng, hỏi:

- Nếu có thể làm cho người cao hứng, hôm nay người đi giết Đỗ Thập Thất cho ta ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Nghe nói người tịnh không phải là người nhỏ nhen.

Hồ Côn đáp:

- Ừm.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ta bảo đảm hẳn tuyết không sống quá ngày đầu tháng tới.

Hồ Côn mỉm cười:

- Có thể đủ để đấm bằng hữu cao hứng, cả ta cũng rất sáng khoái, chỉ sợ người đã đến trễ một bước.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người đã tìm ra người khác ?

Hồ Côn liếc nhìn Đồ Thanh, mỉm cười gật đầu.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Người người tìm ra nếu là người đó, người đã tìm sai người rồi.

Hồ Côn thốt:

- Ồ ?

Phó Hồng Tuyết nói:

- Người chết không thể đi giết người.

Hồ Côn hỏi lại:

- Y là người chết ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Nếu y không phải là người chết, hiện tại nên giết ta.

Hồ Côn hỏi:

- Tại sao ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì nếu người không thể làm ta cao hứng, ta nhất định đi tìm Đỗ Thập Thất ...

Hồ Côn thốt:

- Người nếu đi tìm Đỗ Thập Thất, lại giúp Đỗ Thập Thất đề phòng y.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta còn giúp Đỗ Thập Thất giết y.

Hồ Côn tiếp lời:

- Giết y trước, rồi lại giết ta.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Đổ Thập Thất còn sống, người không muốn chết cũng không được.

Hồ Côn thốt:

- Cho nên y hiện tại nên giết người.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Chỉ sợ người chết rồi không thể giết người.

Hồ Côn thở dài một hơi, quay về phía Đồ Thanh, hỏi:

- Lời nói của hấn người có nghe không ?

Đồ Thanh đáp:

- Ta không nghe.

Hồ Côn hỏi:

- Sao người còn chưa giết hấn ?

Đồ Thanh đáp:

- Ta không cao hứng.

Hồ Côn hỏi:

- Cái gì có thể làm cho người cao hứng ?

Đồ Thanh đáp:

- Năm vạn lượng.

Hồ Côn chùng như kinh ngạc:

- Giết Đổ Thập Thất chỉ cần ba vạn, giết hấn phải năm vạn ?

Đồ Thanh đáp:

- Đổ Thập Thất không biết ta, hấn biết.

Hồ Côn thốt:

- Cho nên người có thể ám toán Đổ Thập Thất, lại không thể ám toán hấn.

Đồ Thanh nói:

- Hờn nữa đao nằm trong tay hấn cho nên kỳ này ta mạo hiểm có phần hơn.

Hồ Côn thốt:

- Nhưng người vẫn tin chắc có thể giết hấn.

Đổ Thập Thất lạnh lùng nói:

- Ta giết người chưa từng bị thất thủ.

Hồ Côn thở phào:

- Được, người giết hấn, ta cho người năm vạn lượng.

Đồ Thanh thốt:

- Trả trước giết sau.

Ngân phiếu mới tinh, một tấm một ngàn lượng, tổng cộng năm chục tấm.

Đồ Thanh đã đếm qua hai lần giống hệt một gã kế toán, thấm nước miếng lên đầu ngón tay đếm hai lần, lại dùng khăn bao kỹ lại, nhét vào túi bên hông.

Tiền đánh đổi bằng máu và mồ hôi luôn luôn đặc biệt trị giá trân quý, y kiếm tiền tuy rất ít khi đổ mồ hôi, nhưng thường đổ máu. Máu đương nhiên quý hơn so với mồ hôi.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn y, trên mặt không có một chút biểu tình gì, Hồ Côn lại mỉm cười, đột nhiên thốt:

- Người nhất định là người rất giàu.

Đồ Thanh không phủ nhận.

Hồ Côn hỏi:

- Người có cưới vợ chưa ?

Đồ Thanh lắc đầu.

Nụ cười của Hồ Côn càng thân thiện hơn:

- Tại sao người không để ta giữ tiền, ta trả lợi tức cho người, ba phần lợi tức.

Đồ Thanh lại lắc đầu.

Hồ Côn hỏi:

- Người không chịu ? Người không tin tưởng ta ?

Đồ Thanh lạnh lùng đáp:

- Người duy nhất ta tín nhiệm là ta.

Y vỗ vỗ túi tiền:

- Tất cả tài sản của ta đều ở đây, chỉ có một biện pháp có thể lấy nó.

Hồ Côn đương nhiên không dám hỏi, nhưng cái liếc mắt lại đã như đang hỏi:

- Biện pháp nào ?

Đồ Thanh đáp:

- Giết chết ta !

Y nhìn Hồ Côn chằm chằm:

- Ai giết được ta tất cái túi này thuộc về người đó, cho nên người cũng vô phương lấy được.

Hồ Côn mỉm cười, cười rất miễn cưỡng:

- Người biết ta không lấy, bởi vì ...

Đồ Thanh lạnh lùng xen lời:

- Bởi vì người không có cái gan lớn như vậy.

Y đột nhiên quay sang Phó Hồng Tuyết:

- Còn người ? Nếu ta bị thương chết, người lấy được gì từ ta ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Chỉ là một bài học.

Đồ Thanh hỏi:

- Bài học gì ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không quần vũ khí giết người chặt trong bao, người muốn đi giết người và người sắp bị giết đều không có tính nhẫn nại, tuyệt không thể đợi người tháo cái bao ra.

Đồ Thanh đáp:

- Đó là một bài học rất hay, ta nhất định ghi nhớ trong tâm.

Y đột nhiên mỉm cười:

- Kỳ thật, ta tự biết mình cũng không nhẫn nại, phải đợi tháo mở cái bao rồi mới giết người, ta nhất định cũng nóng nảy muốn chết.

Y chung quy cũng giơ tay ra, trong cái bao vải đó có thứ binh khí gì ?

Hồ Côn thật sự rất muốn thấy y dùng binh khí gì, nhãn tình mắt tự chủ nhìn chằm chằm lên cái bao vải.

Ai biết được, cái bao còn chưa mở ra hết, Đồ Thanh đã xuất thủ, vũ khí giết người của y tịnh không phải gói trong bao, toàn thân y trên dưới đều có vũ khí giết người.

Chỉ nghe “cách” một tiếng, trên đai áo và cổ áo của y đã đồng thời phát ra bảy đạo hàn quang, tay áo bắn ra ba mũi tên bối hoa, song thủ cũng tung ra mấy đóa thiết liên tử, đầu ngón chân cũng bắn ra hai ngọn phi đao.

Ấm khí phát xuất, người y cũng nhảy lên huy chiêu Uyên Ương Liên Hoàn Cước đá tới, chỉ trong một sát na, y đã phóng ra bốn thứ vũ khí trí mạng. Y dụ người ta chú mục vào cái bao vải, lại đã bày một cái bẫy chết người. Chiêu thức của y quả thật vượt ngoài ý liệu, cả Hồ Côn cũng thất kinh, bồng vào chiêu đó, đã đáng giá năm vạn lượng của gã lắm rồi.

Gã tin tưởng Đồ Thanh lần này cũng tuyệt không thể thất thủ, nhưng gã đã lầm, bởi vì gã còn chưa biết người lạ mặt mày trắng nhợt đó là Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết đã bặt đao.

Đao thiên hạ vô song, đao pháp không thể đo lường.

Vô luận là ám khí ác độc nào, vô luận là quỷ kế phức tạp nào, gặp phải thanh đao đó, giống như băng tuyết tan rã dưới ánh dương quang.

Đao quang lóe lên, một trận âm thanh leng keng phát lên, ám khí đầy trời đều rơi xuống đất, mỗi một ám khí đều bị chém đứt, đều bị chém đứt làm đôi, cho dù thợ rèn rèn nghề dùng dao nhỏ cắt chẻ cũng vị tất có thể chính xác tinh tế như vậy.

Sau khi đao quang biến mất, mới thấy máu, máu từ trên mặt chảy xuống.

Mặt Đồ Thanh.

Một vết đao từ giữa hai chân mày của y chẻ xuống, chẻ qua mũi, một đao đó chỉ cần dụng ba phần công lực, đầu của y đã bị chẻ làm đôi.

Đao đã tra vào vỏ.

Máu tươi từ chót mũi chảy xuống, chảy vào môi, vừa nóng, vừa mặn, vừa đau đớn.

Mỗi một thớ thịt trên mặt Đồ Thanh đều đã méo mó vì đau đớn, người gã lại không động đậy; gã biết nghề giết người sinh nhai của mình đã chấm dứt.

Thứ nghề nghiệp bí mật như vậy, lảng lạng giết người, lảng lạng biến mất.

Vô luận là ai trên mặt có một cái thẹo đao chém như vậy, đều tuyệt đối không thích hợp để hành nghề nữa.

Phó Hồng Tuyết nhìn vết đao chém, đột nhiên phẩy tay:

- Người đi đi.

Miệng môi Đồ Thanh đau đớn xanh dờn:

- Đi đâu ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Chỉ cần không giết người nữa, người tùy tiện đi đâu thì đi.

Đồ Thanh hỏi:

- Người ... người vì sao không giết ta ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người nhất định muốn năm vạn lượng mới chịu giết ta, muốn ta giết người, ít ra cũng phải năm vạn lượng.

Hắn lạnh lùng nói tiếp:

- Ta cũng không giết người miễn phí.

Đồ Thanh thốt:

- Nhưng trên người ta không chỉ có năm vạn lượng, nếu người giết ta, tất cả đều thuộc về người.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đó là chuyện khác, quy củ của ta cũng là thu tiền trước, rồi mới giết người.

Quy củ là nguyên tắc !

Vô luận làm nghề gì đi nữa, người có thể thành công, nhất định là người có nguyên tắc.

Đồ Thanh không mở miệng nữa, lẳng lặng rút trong túi tiền ra hai sấp ngân phiếu, năm mươi tờ.

Y cẩn thận đếm hai lần tử tế, đặt trên bàn, ngẩng đầu nhìn Hồ Côn:

- Ta hoàn lại cho người.

Hồ Côn háng giọng.

Đồ Thanh thốt:

- Người có thể trả hấn năm vạn lượng, kêu hấn giết ta.

Hồ Côn đột nhiên ngừng ho:

- Trên người người còn bao nhiêu ?

Đồ Thanh ngậm miệng.

Hồ Côn nhìn y chằm chằm, trong mắt đã phát sáng.

Đồ Thanh đã cầm cái bao vải trên bàn, chậm chạp đi ra ngoài.

Hồ Côn đột nhiên hét lớn:

- Giết y, ta trả người năm vạn lượng.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Muốn giết người đó, người tự mình động thủ đi.

Hồ Côn hỏi:

- Tại sao ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì y đã thụ thương, đã không còn khí lực hoàn thủ.

Song thủ của Hồ Côn nắm chặt lan can, đột nhiên “bốc” một tiếng, ba mũi phi đao ghim trên lan can.

Phi đao từ trong bao vải bay ra, bao vải đó cũng có vũ khí sát nhân.

Đồ Thanh lạnh lùng thốt:

- Ta đó giờ không giết người miễn phí, vì người ta lại có thể phá lệ một lần, người có muốn thử không ?

Hồ Côn đã biến sắc.

Gã quả thật nghĩ không ra cái bao đó còn có bao nhiêu thứ vũ khí, trên người Đồ Thanh còn có bao nhiêu thứ vũ khí.

Nhưng gã đã nhìn ra, vô luận là thứ vũ khí nào, chỉ cần có một thứ, đã đủ để đưa gã vào tử địa.

Đồ Thanh chung quy đã đi ra, đi đến cửa, đột nhiên quay đầu, nhìn Phó Hồng Tuyết chăm chăm, nhìn đao trên tay Phó Hồng Tuyết chăm chăm, phảng phất chưa từng thấy qua người như vậy, cũng chưa từng thấy qua đao như vậy.

Y đột nhiên hỏi:

- Quý tính ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Họ Phó.

Đồ Thanh hỏi:

- Phó Hồng Tuyết ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đúng.

Đồ Thanh thở dài nhè nhẹ:

- Kỳ thật ta đã nên nghĩ ra người là ai.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người không thể nghĩ ra sao ?

Đồ Thanh đáp:

- Ta không dám nghĩ.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Không dám ?

Đồ Thanh đáp:

- Một người nếu nghĩ quá nhiều, không thể giết người.

Bên ngoài bóng đêm đã dày đặc, không trăng không sao, Đồ Thanh vừa đi ra đã biến mất trong vòng hắc ám.

Hồ Côn thở dài một hơi, lẩm bẩm:

- Tại sao người không giết y ? Người không sợ y tiết lộ bí mật của người sao ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta không có bí mật.

Hồ Côn hỏi:

- Người không phải muốn đi giết Đỗ Thập Thất sao ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta giết người không cần giữ bí mật.

Hồ Côn lại hỏi dài:

- Trên bàn có ngân phiếu mấy vạn lượng, giết chết Đỗ Thập Thất, số tiền đó đều là của người.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Trả trước giết sau.

Hồ Côn miễn cưỡng cười, thốt:

- Hiện tại người có thể lấy đi.

Phó Hồng Tuyết lấy số tiền trên bàn, đếm đúng hai lần, từ từ hỏi:

- Người biết Đỗ Thập Thất ở đâu ?

Hồ Côn đương nhiên biết:

- Vì để điều tra hành tung của y, ta đã xuất ra một vạn năm trăm ngàn lượng.

Phó Hồng Tuyết điềm đậm thốt:

- Giết người vốn là một chuyện rất xa xỉ.

Hồ Côn thở dài, nhìn hấn cất tiền, đột nhiên hỏi:

- Người giết người không giữ bí mật ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không.

Hồ Côn hỏi:

- Người không sợ giết người giữa đám đông sao ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vô luận chỗ nào cũng đều có thể giết người.

Hồ Côn cười toe toét:

- Vậy thì người có thể đến chỗ đó tìm y ...

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Chỗ nào ?

Hồ Côn nhướng mắt, thốt:

- Hấn đang xả lạng.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Xả lạng ?

Hồ Côn đáp:

- Xả lảng đầu óc, xả lảng ướng rượu, ta chỉ hy vọng hấn còn chưa thua hết, còn chưa ướng tới chết.

o0o

Đỗ Thập Thất không những đại thắng, mà còn rất tỉnh táo.

Người đang thắng, luôn luôn tỉnh táo một cách tàn nhẫn, chỉ có người thua mới tán loạn thần trí.

Y đang xóc bài.

Bộ bài cửu ba mươi hai miếng bài gỗ đen mun, mỗi một miếng y chừng như đều có thể thao thao như ý, thậm chí cả con nít cũng há hốc miệng nghe y thao thao bất tuyệt.

Y tịnh không phải là loại ăn gian, lanh lẹ chân tay, một người tới lúc vận bài hên, căn bản bất tất phải ăn gian.

Hồi nãy y mới cầm một đôi “trường tam”, ăn lớn, hiện tại cơ hồ đã thắng tới hai vạn, vốn nhất định còn có thể thắng nữa.

Chỉ tiếc người ngồi xuống chơi đã dần dần vắng vẻ, bởi vì người có túi tiền lớn đều đã thua sạch mau chóng.

Y hy vọng có thể có một hai bộ mặt mới đầy sinh lực gia nhập, tới lúc đó, y lại thấy một người lạ mặt mặt trắng nhợt đi vào.

Phó Hồng Tuyết nhìn y xào bài, tay của y vừa to vừa mạnh.

Đồ Thanh lại xào bài một lần nữa, bốn cây bài, hai cây ăn lớn, lại chỉ ăn có ba trăm lượng.

Người ngồi chơi đại đa số đều đã không còn sinh khí.

Tại đồ trường, tiền là máu, người không có máu làm sao có sinh khí ?

Không biết người lạ khuôn mặt trắng nhợt đó, trên người có nhiều máu không ?

Đỗ Thập Thất đột nhiên ngẩng đầu nhìn hấn cười cười:

- Bằng hữu có muốn chơi một hai ván không ?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nhìn y:

- Chỉ chơi một ván.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Chỉ chơi một ván ? Một ăn một thua ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Phải.

Đỗ Thập Thất cười nói:

- Tốt, phải chơi như vậy mới thống khoái.

Y vắn hông, gân cốt toàn thân lập tức kêu “rắc rắc”, cơ thịt lưu chuyển dưới áo không ngừng.

Đó là kết quả của mười tám năm khổ luyện.

Y người cao tám thước tám phân, vai rộng hông thon, nghe nói dùng một tay có thể đập bể đầu trâu, nhìn thân người y, mắt mọi người đều không khỏi để lộ vẻ kính sợ, chùng như đám thần tử thấy đế vương của bọn họ.

Năm mươi tám ngân phiếu đều đã đặt xuống, ngân phiếu mới tin, tay trắng nhợt.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Người có bao nhiêu ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Máy vạn lượng.

Đỗ Thập Thất huýt gió nhè nhẹ, mắt chùng như hai ngọn đèn mới thấp sáng:

- Năm vạn lượng một ván ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bất luận là thắng hay thua, chỉ chơi một ván.

Đỗ Thập Thất thốt:

- Có mượn ta cũng không có nhiều như vậy.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vô phương.

Đỗ Thập Thất thốt:

- Ý tứ vô phương đó nghĩa là không có quan hệ ?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu.

Đỗ Thập Thất cười nói:

- Có lẽ nào số tiền đó là cướp về, cho nên người không thềm lo tiếc ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không phải là cướp về, mà là mua mạng !

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Mua mạng ai ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Người.

Nụ cười trên mặt Đỗ Thập Thất cứng đờ, những người xung quanh đã nắm chặt tay thành quyền, có kẻ nắm chặt đao.

Phó Hồng Tuyết cả nhìn cũng không nhìn một cái, thốt:

- Ta thua, năm vạn lượng này là của người, người thua, theo ta đi ra.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Tại sao muốn ta đi ra ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Bởi vì ta không muốn giết người trong đây.

Đỗ Thập Thất lại cười, nụ cười lại đã có vẻ miễn cưỡng:

- Nếu người thua, còn muốn giết ta nữa không ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Vô luận là thắng hay thua, ta đều không giết người không được.

Đỗ Thập Thất thốt:

- Theo như ý người nói, nếu không phải người giết ta, thì là ta giết người, vô luận ai thua ai thắng, ta đều phải liều mạng, chỉ bất quá ở đây quá nhiều người, hơn nữa đều là người của ta, cho nên người không chịu xuất thủ tại đây.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Ta không muốn giết nhiều người.

Đỗ Thập Thất cười nói:

- Người xem chừng rất tin tưởng có thể giết được ta.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Không tin chắc mà lại có thể đến đây sao ?

Đỗ Thập Thất cười lớn.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Năm vạn lượng bạc cũng đã có thể làm rất nhiều chuyện, sau khi người chết, huynh đệ bằng hữu của người có thể dùng tới.

Đột nhiên một thanh đao từ đằng sau chém tới, chém thẳng vào ót hấn.

Phó Hồng Tuyết không động đậy, Đỗ Thập Thất lại đã giơ tay nắm chặn bàn tay cầm đao đó.

“Đinh” một tiếng, thanh đao rơi xuống đất, lại “cạch” một tiếng, mũi đao đã gãy

đoạn.

Đỗ Thập Thất trằm mặt, hét lớn:

- Chuyện này không quan hệ đến bọn người, bọn người chỉ được nhìn, không được động.

Không ai dám động.

Đỗ Thập Thất lại cười:

- Bọn họ đều là huynh đệ tốt của ta, bọn họ trước hết phải thấy ta thắng mấy vạn lượng này cái đã.

Y xé toạt ngực áo, để lộ bộ ngực cứng như sắt:

- Bọn ta chơi trò gì ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tùy người.

Đỗ Thập Thất thốt:

- Chơi bài cửu, một ván cho đã mắt, thống khoái nhất.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Được.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Vẫn dùng bộ bài này ?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu.

Đỗ Thập Thất nháy nháy mắt:

- Người có biết ta dùng bộ bài này đã ăn bao nhiêu lần rồi không ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Đỗ Thập Thất đáp:

- Ta đã ăn liên tục mười sáu ván, dùng bộ bài này đặc biệt may mắn trong tay ta.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Tay có may mắn tới cỡ nào, cũng có lúc đổi thời.

Đỗ Thập Thất nhìn hấn chằm chằm:

- Giết người người cũng tin chắc, đánh bạc người cũng vậy sao ?

Phó Hồng Tuyết điềm đạm đáp:

- Không tin chắc làm sao có thể đánh bạc ?

Đỗ Thập Thất cười lớn:

- Chuyện này thì người sai rồi, chuyện đánh bạc này, cả thần tiên cũng vị tất tin

chắc được, ta trước đây cũng đã thấy qua rất nhiều người cũng ra vẻ tin chắc như vậy, hiện tại đều đã thua tới treo cổ.

Ba mươi hai con bài xếp thành bốn hàng, mỗi hàng tám miếng.

Đỗ Thập Thất đẩy ra một hàng, thốt:

- Bọn ta hai người đối nhau, trên dưới hai cây, thay phiên rút bài.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ta hiểu.

Đỗ Thập Thất nói:

- Cho nên bọn ta chỉ dùng bốn cây bài.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Được.

Đỗ Thập Thất lấy ngón tay đẩy bốn cây bài ra:

- Súc sắc đồ ra số lẻ, người lấy bài trước.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Bài do người xào, súc sắc do ta đồ.

Đỗ Thập Thất thốt:

- Làm đi.

Phó Hồng Tuyết cầm súc sắc, tùy tùy tiện tiện quăng xuống.

Bảy điểm, số lẻ.

Đỗ Thập Thất thốt:

- Ta lấy bài sau.

Hai miếng bài cửu gỗ đen thui, “cạch” một tiếng, từ từ hé ra.

Ánh mắt của Đỗ Thập Thất phát sáng, khoe miệng hé cười, huynh đệ của y cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ai ai cũng đều thấy bài trên tay y quá tốt.

Phó Hồng Tuyết lại lạnh lùng thốt:

- Người thua rồi.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Sao người biết ta thua được ? Người biết bài trên tay ta là gì sao ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Một miếng là bài thiên, một là bài nhân, thiên giang.

Đỗ Thập Thất thất kinh nhìn hấn:

- Người cũng đã coi bài của người sao ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Ta không cần xem, bài của ta là tạp ngữ.

Đồ Thanh nhin không được, lật bài của Phó Hồng Tuyết, quả nhiên là tạp ngữ.

Tạp ngữ thắng thiên giang.

Đỗ Thập Thất ngẩn người, ai ai cũng đều ngẩn người.

Có tiếng xâm xì:

- Tiểu tử đó có quý kế, tiểu tử đó nhận ra bài.

Phó Hồng Tuyết cười lạnh:

- Bài của ai ?

Đỗ Thập Thất đáp:

- Ta.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Ta có đụng tới bài không ?

Đỗ Thập Thất đáp:

- Không.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vậy làm sao ta ăn gian được ?

Đỗ Thập Thất thở dài, cười khổ:

- Người không có ăn gian, ta đi theo người.

Lại có mấy tiếng xâm xì.

Người cầm đao lại muốn động đao, kẻ nắm tay quyền lại muốn động thủ.

Đỗ Thập Thất hét lớn:

- Ta đánh bạc tuy thua, cái mạng còn chưa thua, bọn người tranh cãi làm gì ?

Tiếng xâm xì lập tức tản mát, không có ai dám mở miệng.

Đỗ Thập Thất lại cười, nụ cười lại rất vui vẻ:

- Kỳ thật bọn người đáng lẽ phải biết, cái mạng của ta tuyệt không thua.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người tin chắc ?

Đỗ Thập Thất cười cười:

- Cho dù ta không tin chắc, nhưng ta có chín cái mạng, người lại chỉ có một.

o0o

Không sao, không trăng, không đèn.

Hẻm dài tối tăm, đêm dài vô hạn.

Đỗ Thập Thất đột nhiên thở dài:

- Kỳ thật ta cũng không có chín cái mạng, ta căn bản một mạng cũng không có.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ô ?

Đỗ Thập Thất nói:

- Cái mạng của ta đã nợ Yến Nam Phi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người biết ta là ai ?

Đỗ Thập Thất gật đầu:

- Ta thiếu gã một mạng, gã thiếu người, ta có thể thay gã trả cho người.

Hắn dừng lại, trên mặt vẫn còn nụ cười:

- Ta chỉ hy vọng người có thể để cho ta minh bạch một chuyện.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Chuyện gì ?

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Người làm sao mà nhận ra bài ?

Phó Hồng Tuyết không hồi đáp, lại hỏi ngược:

- Người không biết mỗi ngón tay đều có dấu tay sao ?

Đỗ Thập Thất đáp:

- Ta biết, có người dấu tay chằng chịt, có người dấu tay lại rất thưa.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người có biết trên thế gian tuyệt không có hai người có dấu tay giống hệt hay không ?

Đỗ Thập Thất không biết.

Chuyện đó thời đó căn bản vốn không ai biết.

Y cười khổ:

- Ta rất ít khi nhìn tay người ta, nhất là tay nam nhân.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Cho dù người có thường nhìn, cũng nhận không ra, sự phân biệt giữa những dấu tay vốn rất nhỏ.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Người nhận ra được ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Cho dù là bánh xuất ra từ một lò, ta cũng có thể nhìn một cái là phân biệt được chỗ khác biệt.

Đỗ Thập Thất thở dài:

- Đó nhất định là thiên tài.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Không sai, là thiên tài, chỉ bất quá thứ thiên tài đó lại là sự khổ luyện trong mật thất không có một tia sáng mà ra.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Người luyện bao lâu ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ta chỉ bất quá luyện mười bảy năm, mỗi ngày chỉ bất quá luyện ba tới năm canh giờ.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Cách bạt đao của người cũng luyện như vậy ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đang lúc người luyện nhãn, phải bạt đao không ngừng, nếu không tắt ngủ gục.

Đỗ Thập Thất cười khổ:

- Hiện tại ta cuối cùng đã minh bạch “thiên tài” là ý tứ gì.

Ý tứ của thiên tài là khổ luyện, khổ luyện không ngưng nghỉ.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Bộ bài cửu đố làm bằng gỗ, trên mặt gỗ cũng có vân gỗ. Vân gỗ trên mỗi một con bài đều không giống nhau, ta đã thấy người xào bài hai lần, ba mươi hai con bài đó không còn miếng nào mà ta không nhận ra.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Đôi súc sắc đó nếu ra số chẵn, người làm sao mà không thua được ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Đôi súc sắc đó tuyệt không thể ra số chẵn.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Tại sao ?

Phó Hồng Tuyết điềm đạm đáp:

- Bởi vì thấy súc sắc cũng là thiên tài của ta.

Đã đi đến đầu hẻm, dừng bên ngoài lại càng tối đen.

Hiện tại đêm đã rất khuya.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên nhảy lên trên nóc nhà, nóc nhà cao nhất, mỗi một góc ngõ tăm tối đều lọt vào mắt hấn.

Hấn giết người không để cho người ta thấy, lần này lại càng không thể để ai thấy.

Đỗ Thập Thất chung quy cũng hỏi:

- Người muốn ta làm cái gì ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Muốn người chết.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Chết thật sự ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Hiện tại người đã là người chết.

Đỗ Thập Thất không hiểu.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Bắt đầu từ bây giờ, người ít nhất phải chết một năm trời.

Đỗ Thập Thất ngẫm nghĩ, chừng như đã hiểu một chút, lại không hiểu lắm.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Thậm chí cả quan tài của người ta cũng đã chuẩn bị, để ở loạn tán cương ngoài thành.

Đỗ Thập Thất nháy nháy mắt:

- Trong quan tài có vật gì không ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Còn có ba người.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Người sống ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Nhưng có rất nhiều người không muốn để bọn họ sống.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Người thì nhất định muốn bọn họ sống ?

Phó Hồng Tuyết gật gù đầu:

- Cho nên nhất định phải thay ta đưa bọn họ đến một địa phương bí mật an toàn, tuyệt không thể để ai tìm ra bọn họ.

Ánh mắt của Đỗ Thập Thất dần dần phát sáng:

- Sau đó người khiêng quan tài của ta về, đường đường chính chính thiết lập tang sự.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Người nhất định phải chết, bởi vì ai cũng không nghĩ phải tìm người chết để truy tra nơi hạ lạc của bọn họ.

Đỗ Thập Thất nói:

- Hà huống ta có chết dưới tay người, người khác nhất định thấy là người vì giao hoán điều kiện với Hồ Côn mà giết ta giùm cho gã, gã lại giấu ba người đó giùm người.

Hiện tại y chung quy đã minh bạch chuyện này vốn là một chuyện rất đơn giản, chỉ bất quá Phó Hồng Tuyết làm thành một chuyện rất phức tạp.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ta không thể không đặc biệt cẩn thận. Thủ đoạn của bọn chúng thật sự rất tàn độc.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Bọn chúng là ai ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Dương Vô Kỵ, Tiêu Tứ Vô, Công Tôn Đồ, còn có Thiên Vương Trảm Quỷ Dao.

Hắn còn chưa nói tên Công tử Vũ, hắn không muốn làm Đỗ Thập Thất thất kinh.

Nhưng tên của bốn người đó cũng đã đủ làm cho một người có tám lá gan cũng phải thất kinh.

Đỗ Thập Thất ngưng thị nhìn hắn:

- Bọn chúng phải đối phó người, người đương nhiên cũng không tha bọn chúng.

Phó Hồng Tuyết cũng không phủ nhận.

Đỗ Thập Thất đột nhiên thở dài:

- Ta tịnh không sợ bọn chúng, bởi vì ta đã là người chết, người chết còn phải sợ ai nữa, nhưng người ...

Phó Hồng Tuyết không phủ nhận.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Người an bày chuyện này tử tế như vậy, có phải là muốn đi tìm bọn chúng ?

Y nhìn Phó Hồng Tuyết, lại nhìn thanh đao đen sì đó, đột nhiên lại cười cười, nói tiếp:

- Có lẽ kẻ nên lo sợ tịnh không phải là người, mà là bọn chúng, có lẽ sau một năm cũng đều đã biến thành xác chết.

Mục quang của Phó Hồng Tuyết nhìn xa xăm, người cũng phảng phất đang ở đâu đó xa xăm.

Xa xăm chỉ là một màn hắc ám.

Hắn nắm chặt cán đao.

Qua một hồi lâu, mới chậm chậm thốt:

- Có lúc ta cũng hy vọng ta có thể có chín cái mạng, muốn đổi phó với đám người bọn chúng, một mạng thật sự quá ít.

oOo

Sơn cốc hoang lương, đất đai khô cằn.

Sơn thôn chỉ có vài chục hộ nhân gia, bao quanh ngôi lều có hàng rào trúc, còn có nhiều đóa huỳnh hoa.

Đỗ Thập Thất thất thần nhìn đám huỳnh hoa bên dưới những bụi trúc, trong mắt phảng phất dạt dào tình cảm dịu dàng.

Đến nơi đây, y xem chừng đã đột nhiên biến thành một thảo dân chất phác.

Tâm lý của Phó Hồng Tuyết phảng phất cũng có rất nhiều cảm khái.

Hắn vừa từ lều đi ra, lúc đi ra thì Trác Ngọc Trinh cùng đám trẻ đã ngủ say.

--- Hiện tại ở đây nàng có thể an tâm, tuyệt không có người nào tìm đến đây được đâu.

--- Còn chàng ? Chàng phải đi ?

--- Ta chưa đi, ta cũng phải ở lại đây mấy ngày.

Hắn luôn luôn rất ít khi nói láo, nhưng lần này lời nói của hắn lại là lời nói láo.

Hắn không thể không nói láo, bởi vì hắn đã không thể không đi, một khi phải đi, hà tất phải lưu lại chút bi thương ?

Phó Hồng Tuyết thở dài nhè nhẹ:

- Đây là một địa phương tốt, đủ để sống an bình suốt đời, người ở đây là người có phước.

Đỗ Thập Thất miễn cưỡng cười:

- Ta sinh trưởng ở đây, ta vốn cũng có thể nói là người có phước.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vì sao người lại phải bỏ đi ?

Đỗ Thập Thất trầm mặc, qua một hồi lâu, đột nhiên hỏi:

- Người có thấy đám huỳnh hoa dưới bụi trúc không ?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu.

Đỗ Thập Thất nói:

- Đó là hoa do một cô bé trồng, cô bé mắt to to, tóc thắt bím dài dài.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Hiện tại cô bé ở đâu ?

Đỗ Thập Thất không hồi đáp, cũng bất tất hồi đáp, đôi mắt đã ngấn lệ đã thay y giải thích.

Huỳnh hoa còn ở đó, người trồng hoa lại không còn.

Qua một hồi rất lâu, y lại chậm chậm thốt:

- Kỳ thật ta đã nên về đây kề cận nàng, bao năm nay nàng nhất định rất tịch mịch.

--- Người sau khi chết, có còn tịch mịch như thế không ?

Phó Hồng Tuyết rút ra một tập ngân phiếu giao cho Đỗ Thập Thất:

- Đây là tiền Hồ Côn muốn dùng để mua cái mạng của người, bọn người tùy tiện mà xài cũng bất tất sợ thiếu hụt.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Người sao lại không giao cho nàng ? Người hiện tại phải đi ?

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu.

Đỗ Thập Thất hỏi:

- Người không muốn từ biệt nàng ?

Phó Hồng Tuyết điềm đạm đáp:

- Một khi phải đi, hà tất phải từ biệt.

Đỗ Thập Thất thốt:

- Người vì nàng mà làm nhiều chuyện như vậy, nàng đương nhiên nhất định là

thân nhân của người, người ít ra cũng nên ...

Phó Hồng Tuyết ngắt lời y:

- Người vì ta mà làm nhiều chuyện như vậy, người tịnh không phải là thân nhân của ta.

Đỗ Thập Thất nói:

- Nhưng bọn ta là bằng hữu.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Ta không có thân nhân, cũng không có bằng hữu.

Tịch dương tây hạ, mặt trời đã lặn.

Phó Hồng Tuyết đi đến lúc mặt trời lặn, cước bộ còn chưa dừng, lại đã đi chậm lại, phẳng phất trên vai đang bị một áp lực đè nặng.

Hắn quả thật không có thân nhân sao ? Không có bằng hữu sao ?

Đỗ Thập Thất nhìn bóng lưng cô độc của hắn xa xa, đột nhiên hét lớn:

- Ta quên nói với người một chuyện, Hồ Côn đã chết, bị người treo cổ chết trên lan can Đãng Tiên Lâu.

Phó Hồng Tuyết không quay đầu:

- Ai giết gã ?

Đỗ Thập Thất đáp:

- Không biết, không có ai biết, ta chỉ biết người giết gã có lưu lại lời nhắn.

Hai câu dùng máu tươi nhắn lại --- Đây là lần thứ nhất ta giết người miễn phí, cũng là lần cuối cùng ta giết người.

Tịch dương càng ảm đạm, mắt Phó Hồng Tuyết lại đột nhiên lóe sáng.

Đồ Thanh chung quy đã buông đao, đao đồ tể.

Loại người đó nếu đã hạ quyết tâm, vĩnh viễn không cải sửa.

--- Nhưng còn ta ? Trong tay ta cũng là một thanh đao đồ tể, ta phải đợi chừng nào mới có thể buông đao ?

Phó Hồng Tuyết nắm chặt cán đao, ánh sáng trong mắt lại ảm đạm.

Hắn hoàn toàn không thể buông thanh đao đó. Chỉ cần trên thế giới này còn bọn người như Công Tôn Đồ sống sót, hắn không thể buông đao.

Tuyết không thể !

- o O o -